

[Aksel Larsen.]

grundloven giver mulighed for... vil blive den naturligste løsning.“

Det giver grundloven ikke mulighed for, men Land og Folk har i sin ledende artikel sagt, at vi burde have folkeafstemning om den sag, vi diskuterer her i aften, og over for det har jeg påvist, at for det første er denne folkeafstemning ikke mulig efter grundloven, og for det andet vil det være rimeligt, hvis der skal være folkeafstemning om denne sag, at vente til traktaten er færdig.

Så sagde det ærede medlem hr. Fuglsang, at jeg har uret, for frihandelsområdet skal jo have en øverste instans. Nej, det, det drejer sig om, er noget andet, og hvis det ærede medlem hr. Fuglsang ville vænne sig til at lytte, ville det lette situationen en del. Jeg henviste i min tale til, hvad der har stået i Land og Folk for i dag, slået stort op på forsiden. Der står — med formandens tilladelse —:

„Gennem udenrigsministerens udlægning blev det slået fast... at Danmark ved sin deltagelse bliver underkastet en fælles øverste instans, der i væsentligt omfang kommer til at dirigere dansk udenrigshandel.“

Se, man kan jo godt have en øverste instans, som skal forhandle om, hvorledes sagerne i praksis skal klares, men det er ikke det samme som en øverste instans, der skal diktere de enkelte landes udenrigshandel, og det, jeg tillod mig at gøre opmærksom på, var, at når Land og Folk i den grad kan tage fejl, at det tror, at den øverste instans i de syv får nogen myndighed til at diktere, ja, så er det dog en umulighed på nogen måde at tilslutte sig kommunisternes synspunkt, at Danmark bør stå alene. I de seks skal der være en øverste instans, som skal have en kommandomyndighed, der berøver landene deres suverænitet. Det er forskellen på de seks og på de syv, men Land og Folk aner ikke, at der er en sådan forskel.

Jeg har ikke valgt en af handelskrigens

parter. Jeg er ikke blind for, at der i hvert fald er tendens til handelskrig i dansken dels af fællesmarkedet, dels af de syv, hvis dette område bliver dannet. Jeg har ikke valgt en af disse parter, men jeg har talt om, hvad der er det eneste mulige valg for Danmark i den situation, hvori vi befinder os, og jeg kan ikke se, at der er andet valg end principielt at sige ja til de syv på mandag i Saltsjöbaden og så se nærmere på sagerne, når traktaten foreligger udarbejdet.

Det er for mig aldeles klart, at det vil være økonomisk ødelæggende, det vil skabe uhyre arbejdsløshed, og det vil berøve Danmark dets nationale suverænitet, hvis vi kommer ind i de seks. Det er for mig klart, at hvis vi i den givne situation siger nej til de syv, så har vi størst mulig chance for at komme i klemme mellem de 2 sagførere, saksen, de 2 knive, der skærer det, der er imellem dem, men ikke hinanden. Jeg ved ikke, om de kommer til at skære hinanden i dette tilfælde, men jeg frygter for, ja, jeg er overbevist om, at et dansk nej til de syv vil få alvorlige følger for den danske landbrugseksport til England og dens vilkår, og derfor mener jeg ikke, vi kan stå alene.

Man kan tale så meget og så højt, man vil, om vore muligheder. Jeg er ikke blind for, at der er muligheder for at handle andre steder. Jeg er stadig af den mening — det ærede medlem hr. Fuglsang behøver ikke at være bange — jeg er stadig af den mening, at der er langt større muligheder for dansk samhandel også med de socialistiske lande end hidtil udnyttet; men lad os på den anden side få tingene ned i de dimensioner, de faktisk har. Danmarks eksport er over 8 milliarder kr. værd om året, deraf går for ca. 300 mill. kr. til Østeuropa. Selv om man er nok så optimistisk, kan man dog ikke være så optimistisk, at man kan tro, at i tilfælde af at vi kommer i konflikt med såvel de seks som de syv, hvad vor landbrugseksport angår, vil de 300 mill. kr. til Østeuropa, hvoraf kun de